

Tjerk Noordraven

met illustraties van Laury Tinnemans

Giel en de Geesten

De geest van de keizer

Lekker
lezen
MET kluitman

Giel en de Geesten

De geest van de meesterdief

De geest van de keizer

Er zijn nog veel meer leuke AVI-boeken.
Alle titels kun je vinden op kluitman.nl

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E	
AVI	S	3	4	5	6	7	P			
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P		

Spanning | Avontuur

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP072001

Bisac JUV043000 / JUV069000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Tjerk Noordraven; www.tjerknoordraven.com

© MMXX Illustraties: Lairy Tinnemans & Job van Gelder,
Studio Monnikenwerk

© Illustratie perkament: ivan & ilia

Omslagontwerp: Lairy Tinnemans

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De spreekbeurt

‘Daar komt er één,’ fluistert Giel. ‘Ik hoor hem.’

‘Ssst!’ sist Kas.

De broers zijn op de kamer van Giel. Ze turen over de rand
van een grote kist vol boeken.

Even zien ze niets.

Maar dan verschijnt er in de hoek een spitse snuit.

Het is een muis. Hij trippelt naar het blokje kaas dat Giel
en Kas daar neer hebben gelegd.

In één hap slokt de muis het op.

Op het kleed liggen nog meer stukjes kaas. Samen vormen
ze een spoor, naar de val die Kas gebouwd heeft van een
grote wasmand.

Het is een val die heel goed werkt. Ze hebben er vandaag al twee muizen mee gevangen.

Die zitten nu in een kooi op de kamer van Kas.

De muis loopt naar het laatste blokje kaas.

Giel en Kas kijken gespannen toe.

Hij is bijna onder de wasmand...

Maar ineens zwaait de deur open.

De muis maakt een sprong van schrik en vlucht onder het bed.

'Hebben jullie de wasmand gezien?' klinkt de stem van mam.

'Mam!' kreunt Giel. 'Wat doe je nou? We hadden hem bijna!'

Mam komt de kamer in en pakt de wasmand op.

Meteen dondert de val in elkaar.

'Een wasmand is geen speelgoed,' moppert ze.

'We waren niet aan het spelen,' zegt Kas. 'We waren een muis aan het vangen.'

Mam fronst.

'Je hebt maandag toch je spreekbeurt?' vraagt ze. 'Is die al af?'

Giel ziet dat Kas schrikt. Maar mam heeft het niet door.

'Ja, die is af,' antwoordt Kas snel. Zijn stem is hoog en op zijn voorhoofd glimmen druppels zweet.

'Goed zo,' zegt mam, en ze loopt de kamer uit.

Als de deur dicht is, kijkt Kas met grote ogen naar Giel.

'Mijn spreekbeurt!' roept hij. 'Die ben ik helemaal vergeten!'

Kas vertelt dat zijn spreekbeurt over de Romeinen moet gaan.

Hij was van plan om vandaag naar de bieb te fietsen. Maar toen gingen ze muizen vangen en toen dacht hij er niet meer aan.

Nu is het al kwart over vier. En de bieb sluit op zaterdag om half vijf.

Dat haalt hij nooit meer!

Hij kan mam ook niet vragen of hij op de computer mag. Want dan weet ze dat zijn spreekbeurt nog niet af is.

Dan wordt ze heel boos.

'Wat moet ik doen?' piept Kas in paniek.

Een beter plan

'Ik weet al wat,' zegt Giel.

Met beide handen graaft hij in de grote kist. De boeken vliegen in het rond.

Al snel vindt Giel een oud boek met een rode kaft.

'Hier,' zegt hij. 'Lees dit maar. Het gaat over de Romeinse keizers.'

Kas staart hem aan.

'Dat boek is dikker dan mijn vuist,' kreunt Kas. 'Dat krijg ik nooit op tijd uit!'

Giel vouwt zijn armen over elkaar.

'Heb jij een beter plan?' vraagt hij.

Kas bijt op zijn lip. Zijn blik glijdt over de boeken op het kleed.

Plots ziet hij een klein boek met een half verbrande kaft. Hij herkent het meteen.

Het is het boek waarmee Giel een keer een geest heeft opgeroepen.

Op het gezicht van Kas verschijnt een lach.

'Dat is het!' roept hij.

Hij grijpt Giel bij zijn arm.

'Giel, je moet een geest voor me oproepen! De geest van

een Romeinse keizer. Dan kan ik al mijn vragen aan hem stellen!'

'Ben je gek geworden?' stamelt Giel. 'Ben je vergeten wat er de vorige keer gebeurde?'

Dat was een paar maanden geleden. Giel had toen net het boek gevonden. Hij wilde het gebruiken om de geest van opa op te roepen.

Opa heette Vik van Beek, dus Giel riep de geest van Vik van Beek op.

Maar in plaats van opa, kwam er een andere Vik van Beek.

Deze geest was een meesterdief. Hij dwong Giel en Kas om in te breken in een museum.

Het werd heel gevaarlijk.

'Dat wil ik echt niet nog een keer meemaken,' zegt Giel.

Maar Kas maakt zich geen zorgen.

'We moeten gewoon een keizer zoeken met een naam die niemand anders heeft,' sust hij. 'Dan kan alleen de juiste geest komen.'

Hij bladert in het dikke boek.

'Hier,' wijst hij. 'Deze keizer heette Primus Magnus. Er is zeker weten niemand anders die zo heet.'

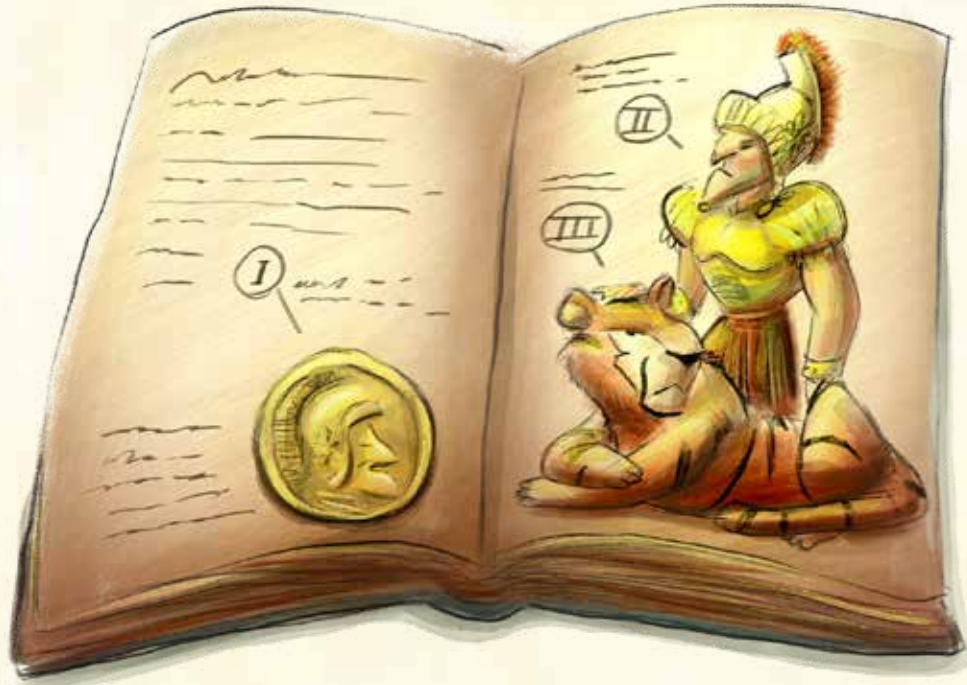
Op het plaatje staat een stoere man met een grote helm. Zijn hand ligt op de kop van een tijger.

'Wat vet,' zegt Giel. 'Hij had een tijger als huisdier!'

Kas grijnst.

'Zie je wel?' zegt hij. 'Jij wilt hem net zo graag spreken als ik!'

Giel twijfelt. Hij kijkt nog eens goed naar het plaatje in het boek.

'Giel, als je de geest voor me oproept, dan... Dan... Dan doe ik een maand lang in mijn eentje de afwas!'

'Twee maanden,' zegt Giel vlug.

'Dat is goed!' juicht Kas.

Het lijkt hem wel heel tof om een keer met een keizer te praten. En zeker een keizer die een tijger als huisdier had.

Maar wat als de keizer net zo gemeen is als de meesterdief?

'Kom op,' smeekt Kas. 'Je moet me helpen. Anders haal ik een één voor mijn spreekbeurt.'

Vol hoop kijkt hij naar zijn broer.

Een grote golf

Even later zit Giel voor de houten spiegel die net nog in de hoek stond.

De gordijnen zijn dicht en de lampen zijn uit.

Het enige licht komt van een kleine kaars.

Naast Giel ligt het boek met de verbrande kaft. Het ligt open op de juiste bladzijde.

Geesten oproepen, staat er. Zo werkt het.

Giel weet nog wel hoe het moet. Toch leest hij de tekst nog een keer door.

Er staat dat je recht in de spiegel moet kijken. En dan noem je de naam van de geest die je wilt spreken.

Die naam moet je dertien keer zeggen. De eerste keer heel zacht, en daarna steeds luider. Tot je heel hard brult.

De geest verschijnt dan in de spiegel.

Giel kijkt naar Kas, die op het bed zit.

‘Weet je het zeker?’ vraagt Giel met schorre stem. ‘Wil je dit echt doen?’

Kas beeft van spanning. Maar hij aarzelt niet.

‘Ja,’ zegt hij. ‘Ik weet het zeker.’

Giel staart in de spiegel.

‘Primus Magnus,’ fluistert hij, zó zacht dat het bijna niet te horen is.

Hij wacht een paar tellen en zegt de naam dan nog een keer. Iets harder nu.

Keer op keer spreekt hij de naam van de keizer uit.

‘Primus Magnus. Primus Magnus. Primus Magnus.’

Eerst gebeurt er niets. Giel ziet gewoon zichzelf.

Maar dan begint het spiegelbeeld van Giel te trillen.

Het wordt vager. Steeds vager. En verdwijnt dan helemaal.

‘Primus Magnus!’ roept Giel voor de twaalfde keer.

Hij weet dat hij nu de keizer hoort te zien. Maar in plaats daarvan vult de spiegel zich met water.

Een enorme golf krult omhoog.

‘Primus Magnus!’ schreeuwt Giel voor de laatste keer.

De golf wordt nóg groter... en rolt dan dwars door het glas van de spiegel heen. Recht op Giel af.

‘Giel, kijk uit!’ brult Kas.

Met een gil schiet Giel achteruit. Hij valt met een klap op zijn rug.

Snel maakt hij zich klein en trekt zijn armen voor zijn hoofd.

Hij knijpt zijn ogen dicht...

Maar er komt geen water. Giel voelt alleen een koude windvlaag, die meteen weer weg is.

Hijgend haalt hij zijn armen voor zijn hoofd weg.

Hij ziet niets, want de kaars is uit.

'Uche, uche, uche!' klinkt het uit het donker voor hem.

Met grote ogen tuurt Giel in het duister.

Het harde gehoest komt van vlak voor de spiegel.

Ineens houdt het op.

'Hè hè,' zucht een zware stem. 'Dat scheelde niet veel. Ik dacht dat ik verdronken was.'

De keizer

Giel steekt zijn hand uit naar het raam en rukt het gordijn open.

Nu zien ze het. Midden in de kamer zweeft een geest.

Het valt bijna niet op dat hij doorzichtig is. Zijn huid en kleren lijken net echt.

Hij draagt een bronzen helm met een hoge, rode kam.

Een glimmend pantser bedekt zijn borst.

Over zijn brede schouders hangt een rode mantel.

'Giel, het is je gelukt!' juicht Kas. 'Dat is keizer Primus Magnus!'

'Waar ben ik?' stamelt de geest.

Aan zijn helm kleeft wat zeewier. Het zwiept in het rond als hij om zich heen kijkt.

'U bent op mijn kamer,' zegt Giel. 'Mijn broertje en ik hebben u...'

Maar de geest luistert niet.

'Ik weet nog dat ik op een schip was,' mompelt hij. 'We gingen van Afrika naar Rome. Op een nacht was er een zware storm. Het schip sloeg om. Ik probeerde me nog vast te grijpen aan de mast... Maar ik gleed weg en viel in zee.'

De geest huivert.

'Ik vocht met de hoge golven, maar ze waren te sterk. Een draaikolk trok me onder water. Ik kreeg geen adem meer...'

Hij fronst.

'Dat is het laatste wat ik me herinner.'

Kas is druk aan het schrijven in een schrift. Hij wil over de storm vertellen in zijn spreekbeurt.

'Waarom was u op dat schip?' vraagt hij. 'Wat deed u in Afrika?'

De geest draait zich met een ruk om. Hij staart Kas met grote ogen aan.

'Hoe kun je dat nou niet weten?!' roept hij. 'Hoe kan het dat je niet gehoord hebt van mijn overwinning?'

De geest is zó beledigd dat zijn mond open valt.

'Ik heb grote delen van Afrika veroverd,' snauwt hij. 'Ik ben de eerste keizer ooit die dat gelukt is! Hoe kan het dat je dat niet weet? Ik heb heel veel omroepers vooruit gestuurd, naar alle hoeken van het rijk. Die hebben overal verteld over mijn heldendaden.'

Zijn blik verandert. Hij kijkt nu heel trots.

'Wat zullen de mensen blij zijn als ze me weer zien! Ik ben van plan om in een lange optocht door de stad te rijden. En dan juicht iedereen me toe.'

Kas legt zijn pen neer en kijkt op.

'Ik heb nog een vraag,' zegt hij. 'Over uw huisdier. Had u echt een...?'

Gegrom in de verte

'Mijn tijger!' roept de geest. 'Goed dat je het zegt!'
Hij kijkt naar Giel.
'Waar is mijn tijger? Hij moet natuurlijk ook mee in de optocht.'
'Eh...' stamelt Giel.
De geest zweeft naar het raam.
'Is mijn tijger buiten?' vraagt hij. 'Ik moet hem gaan zoeken!'
'Nee, wacht!' roept Giel. 'Er is hier helemaal geen...'
Maar het is al te laat.
De geest zweeft dwars door de muur naar buiten.

'Snel!' brult Giel. 'Achter hem aan!'
Hij stormt de gang op. Kas volgt hem meteen.
Hun voeten bonken op de trap.
Ze grissen hun jassen van de kapstok en rennen de tuin in.
Met een ruk trekken ze hun fietsen uit de schuur.
'Blijf niet te lang weg!' roept mam hun na. 'We gaan over een uur eten!'
Zonder antwoord te geven, rijden Giel en Kas de straat op.

Giel en Kas trappen zo hard als ze kunnen. In volle vaart stuiven ze door de buurt.
Ze zoeken overal.
Maar ze zien de geest nergens.
'Hoe kan dat nou?' roept Giel. 'Waar kan hij zijn?'
Met piepende remmen stoppen ze op een hoek.
Even kunnen ze alleen maar hijgen.
Dan kijken ze elkaar aan.
'We moeten denken zoals hij,' zegt Giel. 'Waar zou jij heen gaan als je een tijger zocht?'
'Eh... naar het oerwoud?' peinst Kas. 'Of een andere plek waar tijgers leven?'